

Vitéz Kiss Ernő.

„Szép halál az egész elfolyt életet megfényesíteni“ — mondja Zrinyi egyik írásában s csak erre a mondatra tudunk gondolni, mikor megjött a szürke híradás, hogy vasárnapra virradóra a Gyáli-úti honvédkorházban lehunyta szemét egy fiatal honvédtiszt.

Lehet, hogy fáradt, megtörő, utolsó tekintete ráesett az ágya melletti asztalra, ahol ott pihent a csillogó, fehérzománcú hadiékítményes kardossalagú érdemkereszt. Még néhány hete csak, hogy a legfelsőbb Hadur meleg szavakkal adta át neki, Kiss Ernő főhadnagynak, a januári munkácsi esata szenvedő hősenek, hűséges, hősies katonafiának. Akkor, hisz még nagyon messzi ólalkodott betegágyától a csontkezü Végzet, lehet, hogy nagyon szépet álmodott Kiss Ernő főhadnagy úr, hisz az éledő természet bebecsapta illatát, lehelletét a nyitott kórházablakokon ezekben a verőfényes februári napokban. Vasárnap azután Kiss főhadnagy is elment arra az útra, ahol már véres homlokukon a hősök koszorújával várták munkácsi vitéz bajtársai. Sokat szenvedett Kiss Ernő főhadnagy, kezdve attól a munkácsi vízkeresztí véres éjszakától, amikor neki s hős bajtársainak vére festette meg a kárpátaljai havat. Amikor átrohant visító, sziszegő golyók közt a Latorca-hídon, rohamot vezetve a város éji nyugalma hiénaként törő csehek ellen, amikor lövés érte, elbukott s mellézuhan holtan a rajta segíteni akaró két bajtárs: Csapó főhadnagy és Konez főhadnagy. De mégis ezek előtt a hősök előtt kiváltságos sorsot tartogatott neki Annak az akarata, Aki mindnyájunk felett van, mert véres, lázas lihegésében megláthatta, hogy miként takarodik ki az ő bajtársai vére árán megvert bitorló Munkácsból, Zrinyi Ilona várából sakálként. Kiss Ernő főhadnagy, mikor súlyos sebével elterült a havon, hű maradt azokhoz az erkölcsi intelmekhez, tanításokhoz, melyeket számára a nagymúltú Alma Mater, a Ludovika adott. Egy esztendeje lesz immár, hogy örök pihenőre helyezték a pestszenterzsébeti temetőben, abba a földbe, ahol a rege szerint még a csontok is megmozdulnak, valahányszor felzeng a magyar tájakon a csatákba hívó „előre“! Majd mikor a magyar szabadság diadalmas zászlóerdőbe borul az egész megnagyobbodott Magyarország s vele Munkács is, talán ennek a fiatal, hős főhadnagynak minden tanításánál parancsolóbban száll felénk a síron túl is a szava, élete példájával való tanítása: hogy ez a föld, ez a magyar haza megmaradását sosem a hétköznapi szószátyár politikai beszédének, hanem a Kissek, Csapók, Koneczok, Szarkák, az örök magyar sorshordozók, a póz nélkül, egyszerűségben is imponálóan meghalni tudó hősök kardjának, életáldozatának köszönheti!

Mikor kihült testét kivitték a temetőbe, hogy átadják az édes anyaföldnek, amelyből vétetett, egyik bajtárs a búcsúzott tőle:

— Főhadnagy úr, bajtársunk, Ernőnk! Becsülettel teljesítetted!

a parancsot, mi pedig eljöttünk, hogy elköszönjünk Tőled. De nem búcsúzni, mert holnap, vagy holnapután mindnyájan ott fogunk találkozni, ahol Te most vagy! Mi, „rongyosok“ engedelmeskedni fogunk nektek továbbra is, s ti, az elesettek fogtok vezetni miniket tovább!

Magyar gyermekek: emlékezzünk!

Sanyi Mikulása.

MIKULÁSESTI TRÉFA.

SZEMÉLYEK:

	1-ső krampusz
Laci	2-ik krampusz
Mikulás bácsi	3-ik krampusz
Sanyi.	4-ik krampusz

Az első krampusz bárdal, a 2-ik késsel, a 3-ik tüzes fával, a 4-ik virgácesal jelenik meg. Néma krampuszok: 2 előjáró és 4 puttonos. A puttonosok közül az első egy nagy könyvet, a 2-ik egy nagy tintatartót, a 3-ik egy nagy lúdtollat, a negyedik egy nagy pápaszemet hord.

Szín: Diákszoba, dívány, könyves pole, asztal, székek, fogas stb.

Sanyi: (Egy nagyobb lekvárosüveget nyalogat, az egész arca csupa lekvár.) De jó... (Csettint a nyelvével s az ujjával is szedegeti.) Nagyon jó! (Nagyot fúj, mintha nem tudna már többet enni.) Csak addig ne jöjjön még édesanyám, amíg meg nem ettem... (újra neki kezd, de most már gyorsabban.) Nnnna! Így ni! (Az üveget a sarokba rejti, egy szekrény mellé.) Jaj, siessünk, mert jönnek... (Hirtelen megtörli az arcát, de azért lekváros marad az arca.)

Laci: Sanyi, Sanyi, mit csináltál már megint? Ugy látom mesterkedtél valamiben! De tisztítsd ki hamar a cipődet... (Sanyi néz, észreveszi a lekvárt.) Hát veled mi van? (Szörnyűködve.) Honnan bújtál elő, te kölyök? Sanyi, te olyan vagy, mint egy krampuszfiók!

Sanyi: (értelmetlenül néz Lacira) Mi?... mi??... mi az?...

Laci: (közelebb megy hozzá) Áháááá!... Na megállj csak te híres! Most már tudom, hogy ki eszi meg mindig a lekvárt, amit édesanyám megkezd! Persze... Az ifiúr! Aztán én kapok ki érte! Na megállj csak!

Sanyi: (hirtelen közbevág.) Nem is igaz! Nem is láttam a lekvárt!

Laci: De én látom ám! Ott van az ábrázatodon! Majd Édesanyám is látni fogja mindjárt, ha szólok neki! Megállj! (Nevetve az ajtó felé megy.)

Sanyi: (Gyorsan a tükörhöz szalad, székre áll s úgy néz bele. Nagyon elrémül magától, le akar ugrani a székről, aztán könyörög